

30 DE POVEȘTI
DESPRE
LENE ȘI HĂRNICIE

VOLUM DE POVEȘTI
BILINGV
ROMÂN—GERMAN

Pământul sterp / Das unfruchtbare Land	3
Cele două fierăstraie / Die beiden Sägen	4
Băiatul cel leneș / Der faule Junge	5
Pietrarul / Der Steinmetz	6
Broasca țestoasă și iepurele / Die Schildkröte und der Hase	7
Găinușa cea harnică / Die fleißige Henne	8
Fierăria celor trei fete / Die Schmiede der drei Mädchen	9
Ionică, uriașul, devine tăietor de lemne / Hansi, der Holzfäller-Riese	10
Chiorul și șchiopul / Der Blinde und der Lahme	11
Cea mai ușoară muncă / Die leichteste Arbeit	12
Furnica cea însetată / Die durstige Ameise	13
Cei trei leneși / Die drei Faulen	14
Legenda greierului / Die Legende der Grille	15
Noi, albinele / Wir, die Bienen	16
Peter și albina / Pepe und die Biene	17
Acul, fusul și suveica / Die Spindel, das Schiffchen und die Nadel	18
Musca și furnica / Die Fliege und die Ameise	19
Fata cea leneșă și țesătoarele / Das faule Mädchen und die Spinnerinnen	20
Pasărea nefericită / Der unglückliche Vogel	21
Concurentul pictorului / Der Rivale des Malers	22
Fata cea bună / Das fleißige Mädchen	23
Țăranul și ursul / Der Bauer und der Bär	24
Puișorul cu nume lung / Das Küken mit dem langen Namen	25
Olarul și zugravul / Der faule Töpfer und der fleißige Maler	26
Gospodina, slujnicele și cocoșul / Die Hausherrin, die Mägde und der Hahn	27
Câinele și găina / Der Hund und die Henne	28
Ziua lui Sandy / Ein Tag in Waldis Leben	29
Coada lui Herbert / Der Schwanz des Hasen Herbert	30
Soțul și munca în gospodărie / Der Ehemann und die Hausarbeit	31
Nu e cum făcea mama... / Nicht so, wie die meiner Mutter...	32

Copyright © Editura Aquila

Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate exclusiv Editurii Aquila.
Reproducerea parțială sau integrală a textului sau a imaginilor acestei ediții
pe orice suport fără acordul prealabil scris al Editurii Aquila este interzisă
și va fi sancționată conform legislației în vigoare.

ISBN: 978-973-714-841-4

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României.

Ilustrator: Alexandru Stănese
Traducător: Helga Herman
Tehnoredactor: Alexandra Mag-Pop
Copertă: 2head.ro

Director editorial: Diana Tăutan

Editor:

Editura Aquila
Oradea, Str. Americii, 41
www.aquilashop.ro

facebook.com/edituraaquilalogistic
YouTube: Editura Aquila

Comenzi online: www.aquilashop.ro
Comenzi prin mail: magazin@edituraaquila93.ro
Comenzi telefonice: 0359-402.343

Printed in Hungary, General Nyomda Kft., Szeged

A fost odată, într-o țară, un împărat care se hotărî să le facă dreptate supușilor săi și să împartă pământul. Când au aflat, țăranii se adunară de dimineață la curte și i-au dus regelui câteva daruri, astfel că primiră terenurile cele mai bune.

Spre sfârșitul împărțelii, veni și rândul unui țăran muncitor. Acestuia nu-i mai rămăsese din ce să aleagă, așa că împăratul îi dădu un lot pe care toți ceilalți îl refuzaseră deoarece era sterp și pietros, însă omul îi mulțumi și plecă. A doua zi a început să cultive pământul: îl săpă și îl fertiliză, iar apoi semănă grâu. Spre surprinderea tuturor vecinilor săi, grâul țăranului nostru era mai frumos decât al lor. Văzând una ca asta, oamenii încercară să-l convingă să le vândă lor pământul.

— Vinde-mi-l mie, îi spuse într-o zi un vecin încercând să-l convingă, căci e tare pietros și sterp! Eu îți voi da pe el de zece ori prețul terenului!

Țăranul căzu pe gânduri, după care îi răspunse:

— Cu mare plăcere ți l-aș da, dar cum ai spus: e sterp și pietros, iar eu nu aș vrea să păcălesc pe nimeni, cu atât mai puțin pe tine, care-mi ești vecin!

Așa că țăranul și-a cultivat, în continuare, cu sârguință pământul, iar acesta și-a răsplătit stăpânul harnic cu o recoltă bogată.

Das unfruchtbare Land

Einmal beschloss der König eines Landes, sein Ackerland gerecht an seine Untertanen zu verteilen.

Als die Bauern davon erfuhren, versammelten sie sich am frühen Morgen vor dem Palast und aus Dankbarkeit brachte jeder dem König ein Geschenk mit. Sie erhielten in kurzer Zeit das beste Ackerland. Einem arbeitsamen Bauer blieb kein gutes Land mehr übrig, so schenkte ihm der König ein Stück steiniges, unfruchtbares Land, das von allen abgelehnt worden war. Der Mann war aber für die Spende dankbar.

Am nächsten Tag machte er sich daran, das Land zu bearbeiten: Er grub es um, düngte es und säte Weizen.

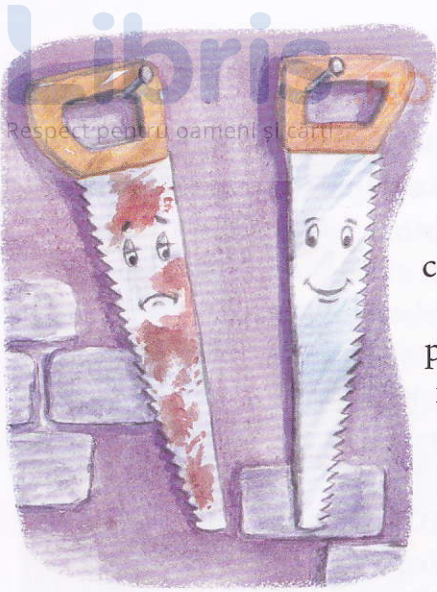
Seine Nachbarn waren erstaunt, wie schön und groß sein Weizen wurde.

Sie wollten ihm das Land abkaufen: „Verkauf es mir“, sagte einer der Nachbarn, „weil es steinig und unfruchtbar ist. Ich zahle den zehnfachen Preis dafür!“

Der Bauer überlegte es sich und antwortete: „Ich würde es dir gerne verkaufen, aber wie gesagt, es ist steinig und unfruchtbar. Ich will niemanden betrügen, am allerwenigsten meinen Nachbarn!“

Und er bearbeitete weiterhin fleißig sein Land, das ihn mit reicher Ernte belohnte.

Cele două ferăstraie

A fost odată un țăran care a mers la târg și și-a cumpărat două ferăstraie noi. Soția sa nu se arătă prea mulțumită când văzu pe ce și-a dat banii, dar a doua zi, când omul îi spuse că vor tăia părul cel bătrân din curte, se arătă mai fericită.

Între timp, ferăstraiele stăteau agățate alături de celelalte unelte, în șopron. Uneltele cele vechi erau tare invidioase, mai ales niște cuie vechi și ruginite. În prima zi de muncă, omul folosi amândouă ferăstraiele, ca acestea să se uzeze deopotrivă, iar la sfârșitul zilei le încuie în șopron. Unul dintre ele era tare obosit, din cauza muncii grele, și era gelos pe cuiele care stăteau într-un colț și nu făceau nimic cât era ziua de lungă. Cuiele ghiciră ce gândește și-i spuseră că nu are decât să nu-l mai asculte pe stăpân și se va putea odihni în șopron toată ziua.

Ferăstrăul cel leneș le ascultă sfatul, iar țăranul, când a văzut că nu mai poate lucra cu el, îl lăasă, într-adevăr, în cui. Celălalt ferăstrău își văzu de treabă, muncind fericit ori de câte ori avea stăpânul său nevoie.

Anii treceau și ferăstrăul cel leneș ruginea. Îl invidia acum pe fratele său, care era ca nou și strălucea, împăcat cu sine și vesel după o zi de muncă. După un timp, bătrânul țăran își lăasă gospodăria pe mâinile fiilor, iar aceștia intrară într-o zi în șopron. Văzând cuiele cele ruginite și ferăstrăul cel leneș acoperit și el acum de rugină, le aruncară într-o groapă. Pe de altă parte, ferăstrăul cel harnic era foarte apreciat; deși nu mai era nou, puteau lucra foarte bine cu el.

Die beiden Sägen

Einmal kaufte ein Bauer zwei schöne neue Sägen auf dem Markt. Seine Frau war nicht sehr erfreut darüber, dass er das Geld dafür herausgab. Aber am nächsten Tag, als der Mann ihr sagte, er werde den vertrockneten Birnbaum im Garten fällen, wirkte sie zufriedener.

Die beiden Sägen hingen unter den anderen Werkzeugen an der Wand im Schuppen. Die alten Werkzeuge, vor allem die rostigen Nägel waren neidisch auf sie. Am ersten Tag benutzte der Bauer beide Sägen, um sie gleich zu verschleifen, und am Abend hängte er sie an die Wand zurück.

Eine der Sägen war sehr müde, weil sie den ganzen Tag hart gearbeitet hatte. Neidisch blickte sie auf die Nägel in der Ecke, die den ganzen Tag nichts taten. Die Nägel errieten irgendwie die Gedanken der Säge und schlugen ihr vor, dem Bauer nicht zu gehorchen, damit sie den ganzen Tag im Schuppen ausruhen konnte.

Die faule Säge nahm den Rat an. Als der Bauer sah, dass er mit der Säge nicht arbeiten konnte, ließ er sie wirklich in Ruhe. Die andere Säge erledigte die Arbeit glücklich, wann immer der Bauer sie brauchte.

Jahre vergingen und die faule Säge rostete. Traurig sah sie zu, wie glücklich die andere Säge nach einem Arbeitstag am Nagel hing.

Der alte Bauer überließ das Gut seinen Söhnen, die eines Tages den Schuppen betraten. Als sie die rostigen Nägel und die rostige faule Säge sahen, warfen sie sie weg. Aber die fleißige Säge wurde geschätzt, sie war zwar nicht neu, aber man konnte gut mit ihr arbeiten.

A fost odată un băiat leneș și răsfățat. Când cresc, tatăl său a vrut să-i dea o lecție de viață, așa că îl trimise să-și câștige singur bănuții pentru pâinea zilnică.

— Dragă fiule, a venit momentul să vezi și tu ce înseamnă munca! Să mergi unde vei ști și să nu te întorci până când nu vei câștiga bănuții tăi!

Fiul, foarte supărat, merse și se plânse mamei sale. Acesteia i se făcu milă de băiat, așa că îi dădu doi bănuți, iar apoi își sfătui fiul să meargă la plimbare și să se întoarcă peste câteva ore, ca și cum ar fi obosit de la muncă. Băiatul făcu întocmai, dar când se întoarse acasă și-i dădu tatălui banii câștigați, acesta îi aruncă în foc spunându-i că nu sunt bani câștigați cu sudoarea frunții.

A doua zi, îl trimise din nou să muncească. De această dată, flăcăul avu noroc căci, după câteva ore de hoinăreală, pe când se odihnea la umbra unui pom, numai ce zări pe marginea drumului doi bănuți. Îi luă fericit și-i duse tatălui său.

— Aceștia nu sunt bani câștigați de tine! îi spuse acesta și-i aruncă în foc.

A treia zi, băiatul a văzut că nu are de ales, așa că merse la un fierar din vecini. După o zi întreagă de trudă, băiatul se întoarse acasă vesel, căci de această dată câștigase banii pe merit. Dar tatăl său dădu să-i arunce din nou în foc. Atunci, flăcăul sări după ei.

— Vezi, fiule, abia aceștia sunt bani câștigați din truda muncii tale! îi răspunse tatăl.

Der faule Junge

Es war einmal ein fauler, verwöhnter Junge. Als er aufwuchs, wollte ihm sein Vater eine Lektion fürs Leben erteilen, deshalb schickte er ihn in die Welt, um sein Brot zu verdienen. „Lieber Sohn! Es ist an der Zeit, dass du erfährst, was Arbeit bedeutet! Geh jetzt fort und komm erst zurück, wenn du dein eigenes Geld verdienst!“

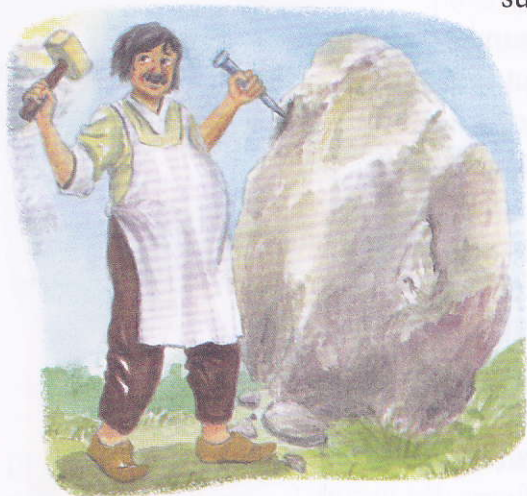
Der Junge war verbittert und beklagte sich bei seiner Mutter. Sie hatte Erbarmen mit ihrem Söhnchen, gab ihm zwei Münzen und legte ihm ans Herz, nach ein paar Stunden mit einem müden Bild zurückzukehren. Der Junge tat so. Zu Hause angekommen, überreichte er seinem Vater das verdiente Geld, doch dieser warf es ins Feuer und sagte, es sei nicht mit dem Schweiß seiner Stirn verdient worden.

Am nächsten Tag schickte er ihn wieder zur Arbeit. Diesmal hatte der Junge Glück, denn nach einem kurzen Bummel, als er im Schatten eines Baumes am Straßenrand rastete, fand er zwei Münzen. Glücklicherweise ging er nach Hause und zeigte das Geld seinem Vater. „Dieses Geld hast du nicht verdient“, sagte der Vater und warf es ins Feuer.

Da der Junge keine andere Wahl hatte, ging er am dritten Tag zum Schmied. Dieser gab ihm gern Arbeit. Nach dem anstrengenden Tag ging der Junge zufrieden nach Hause, weil er diesmal das Geld tatsächlich verdient hatte. Der Vater warf es aber wieder ins Feuer. Der Junge griff sofort danach. „Siehst du, mein Sohn! Das ist das Geld, das du mit deinem eigenen Schweiß verdient hast“, sagte der Vater.

A fost odată un biet pietrar care se gândea: „Ce mult mi-aș dori să fiu și eu rege! Aș fi cel mai puternic de pe acest pământ!”. Nici nu apucă să-și ducă gândul la bun sfârșit că se și trezi purtat pe sus de supuși, în straie regale. Atunci și-a dat seama că el este cel

mai puternic dintre oameni, dar nu e mai presus de soare, care e atât de strălucitor. „Ce bine ar fi să fiu eu însumi soarele”, se gândi omul, „căci el e mai presus de noi toți”. Și, într-o clipă, el deveni soarele.

Nu peste mult timp, un nor mare apăru și îl acoperi și se porni o ploaie care spală totul în jur. „Se pare că nici măcar soarele nu e cel mai mare. El este alungat de ploaie. Și eu mi-aș dori să fiu în locul ploii...” Cum rosti aceste cuvinte, omul nostru realizează că el e ploaia. Se simțea bine acum, căci nimeni și nimic nu se arăta mai presus de ploaie, dar bucuria lui nu ținu mult, căci dădu peste un bloc mare de piatră care stătea nepăsător în ploaie.

„Nu voi reuși niciodată să-l modelez”, își spuse. „Doar un pietrar i-ar putea da acestei pietre o formă frumoasă.”

Atunci a realizat ce importantă e munca de pietrar și își dori să redevină ceea ce a fost. Dorința i se îndeplini și, de atunci, pietrarul nu se mai plânse niciodată, ba chiar învăță să își aprecieze munca și încă lucrează cu sârguință.

Der Steinmetz

Es war einmal ein armer Steinmetz, der seufzte: „Wäre ich bloß ein König! Dann wäre ich der Mächtigste Mensch der Erde!“ Ehe er sich's versah, trug er einen Königsmantel und wurde von seinen Untertanen unter einem Baldachin getragen. Da wurde es ihm bewusst, dass er der mächtigste Mensch war, aber nicht stärker als die Sonne, die so stark schien. „Es wäre gut, wenn ich die Sonne wäre, denn sie steht über uns allen“, dachte er. Und auf einen Blick wurde er zur Sonne. Bald tauchte aber eine Wolke auf, die sie verdeckte, dann regnete es und der Regen verwischte alles. „Hm, die Sonne scheint auch nicht am mächtigsten zu sein. Sie wird vom Regen vertrieben. Ich wäre lieber an Stelle des Regens.“ Kaum sprach er diese Worte aus, schon merkte er, dass er zum Regen wurde. Er fühlte sich wohl, weil niemand und nichts über dem Regen stand. Aber seine Freude hielt nicht lange an, denn er stieß gegen einen Steinblock, der gleichgültig im Regen stand. „Hm. Als Regen werde ich niemals diesen Steinblock formen können, nur ein Steinmetz könnte das machen“, dachte er. Da erkannte er, wie wichtig die Arbeit eines Steinmetzes ist, und er wünschte, er wäre wieder, wer er gewesen war. Sein Wunsch ging in Erfüllung. Seitdem beklagt sich der Steinmetz nicht mehr, er hat seine Arbeit zu schätzen gelernt und arbeitet immer noch fleißig.

